

som ellers vilde falde bort. Jeg troer, at den eneste Maade, hvorpaa Fæsteforholdet kan definitivt og endelig ophøre, det er den, at Regjeringen, naar Gemytterne ere komne til Ro, og naar vi lade Gemytterne komme til Ro ved at holde slige Love borte i kort Tid, indtil de ere komne til Ro, at Regjeringen da forelægger en Lov, som gaaer ud paa, at Fæsteforholdet skal ophøre ved Udløbet af de nu gjældende Contrakter, og da fastsætter paa en billig Maade, med Anerkjendelse af, hvorfor den fastsætter den, ved en almindelig Regel, ikke ved Taxationer, den Kvotadeel af Værden, som, naar Fæstestederne ikke ere gaaede frivillig over til Fæsteeiendom, men der sælges til Andre end Fæsterner eller deres Arvinger, skal tilkomme Arvingerne eller Staten, til at anvende til Fæstebefolkningens Bedste, for at erstatte det Tab, de lide ved at fordrives fra den Jordbund, hvortil de have en sædvandmæssig Ret. Naar en saadan Lov fremkommer, skal jeg tiltræde den; jeg troer ikke, at man skal bestynde mig for, at jeg vel i Almindelighed lover at understøtte Fæstes Dvergang til Selveiendom, men at jeg aldrig i det bestemte Tilfælde vil understøtte det. Jeg har angivet, hvilke Grundsatninger og hvilket Grundlag jeg kræver, for at kunne understøtte en saadan Lov. I det Dørligt, at en saadan Lov fremkommer fra Regjeringen, skal jeg vise i Gjerningen, at det er min Mening at understøtte Sagen; men jeg skal, saalænge jeg kan, værge mig imod og søge at hindre en Lov paa det Grundlag, hvorpaa det forelagte Udkast hviler; jeg vilde ønske, at jeg kunde mere, jeg vilde ønske, at jeg kunde bidrage til at fjerne disse Forhand-

linger, for at fremstjunde Muligheden for en anden og bedre Lovs Fremkomst.

Indenrigsministeren: Der er kun gaaet 9 Maanedes, siden Forslaget i sidste Rigsdags Sammenkomst her var til Forhandling. Den ærede Forslagsstiller og Forsamlingen vil kunne sige sig selv, at der i de 9 Maanedes ikke er foregaaet Noget, som paa nogen Maade kunde gjøre Regjeringen beredvilligere til at gaae ind paa Lovforslaget, end den var under den sidste Rigsdags Sammenkomst. Jeg kan derfor ganske henholde mig til de Erklæringer, som jeg dengang afgav.

B. Christensen: Efter den Erklæring, som den ærede Minister nu har udtalt, er det jo ikke meget rimeligt, at Lovforslaget vil opnaae endelig Lovs Kraft. Smidderitid skal og kan denne Betragtning ikke afholde mig fra at sætte stor Pris paa at faae Forslaget behandlet, saavidt muligt, til Ende i dette Thing. Jeg troer, at det er en Sag, der, hvad enten man betragter den fra det oekonomiske eller fra det politiske Standpunkt, har en høj Grad af Ret til Rigsdagens Opmærksomhed, og jeg ved, at det er en Sag, der aldrig vil døe ud i Rigsdagen, for den har opnaaet en Afgjorelse, der kan være nogenlunde fyldestgjørende. For mig staaer det klart, at det slet ikke gaaer an, som den næstforegaaende ærede Taler lagde Vægt paa, at det slet ikke gaaer an, om det end kunde lade sig gjøre fra vor Side, at lade Sagen hvile, som han udtrykte sig, i nogle Aar.